

ЧУДОМИР ПЕТАЧЕТО

chitanka.info

Брат ми беше учител в съседното село. То е близо до нашето и често си идваше, а и нашите му ходеха на гости. Веднъж и аз ходих. Щяло да има някаква забава в училище, та брат ми покани учителите, сестрите ми, няколко младежи и аз, едва 5–6-годишен, тичах пред тях. Беше ясен, топъл ден и не можех да се налудувам из пътя, който се виеше из пресечената местност. Ту се спущах от високите сипеи, ту прескачах вадички и къртичини из ливадите, ту се катерех по леските, надвиснали над самия път, и не усетих как влязохме в селото. В квартирата на брат ми всички се измиха, нагласиха и понеже бързаха за забавата, че било късно вече, мене ме забравиха в широкия двор, където аз за пръв път видях пуйки... Когато ги потърсих — нямаше никого. Върнах се на двора пак, гледах надутия с разперени крила пуяк, въртях се из стаята на брат ми, рових се из книгите да търся картинки, като се надявах, че ще дойдат да ме вземат, най-после излязох на улицата и тръгнах напосоки. На един ъгъл група деца бяха обкръжили халваджия. Приближих се и аз. На кръгла табла, закрепена на три крака, бяха наредени халва с орехови ядки, друга без ядки, сусаменки, захарни пръчки и красиви, шарени захарни петлета. Някои от децата си бяха купили и смучеха сладко, но аз си нямах петаче, пък и нашите ме изоставиха. Погледах, погледах, попрегълтнах, продължих по-нататък и достигнах до реката. На другия бряг се белееше голямо здание, около което имаше доста хора. Реката обаче беше голяма и бучеше, мостът беше дървен, разкривен и на места имаше цели дупки. Уплаших се и не се реших да мина през него. Повъртях се, повъртях, па се върнах обратно в бацьовата квартира. Обикалях насам-натам и се чудех какво да правя. Пиеше ми се вода, а такава не виждах никъде. И тия шарени захарни петлета не ми излизаха из ума. Едно петаче струват, но къде да се намери? Почнах пак да тършувам из стаята. Отворих някакъв долап, прерових из кутията на масата, по едно време бръкнах в джоба на бацьовото пардесю и не щеш ли, намерих си едно ново лъскаво петаче. Стиснах го аз здраво в шепа и щях да тръгна към халваджията, но ми мина през ума:

— Ами после? Ако брат ми се върне и си го потърси? Ами нали това е кражба, а кражбата е лошо, много лошо нещо?

Държах така петачето, стисках го в шепа и не се реших да го похарча. Пуснах го отново в джеба и излязох пак на пътната врата с

надежда, че ще се сетят за мене и ще ме потърсят. Стоях тъй самотен в чуждо село, жаден и без шарено петле, стоях, стоях, па се разплаках. Плачех тихо, неудържимо, подпрян на пътната врата, докато някаква добра жена ме приближи, погали ме по косата и почна да ме разпитва кой съм и откъде съм.

— Горкото мари, то било братче на даскала... Че как са го оставили самичко?... Ела, леля, ела, аз ще те заведа при батко ти в училището. Ела, то е близичко. Хе, там — отсреща е.

Хвана ме за ръка и ме поведе. Тъкмо стигнахме до реката, ето сестра ми насреща — тича по моста. Като я видях, ревнах наново. Прегърна ме тя, усмири ме, изми ми лицето на реката и ме преведе през разкривения мост. Забавата в училището обаче беше към своя край и аз, какъвто бях малък, от последния ред почти нищо не видях. Върнахме се всички у бацьовата квартира и докато обядваме, докато се нагостуваме, клепалото зачука за вечерня и тръгнахме обратно за селото. Както и сутринта, аз все тичах пред групата. Прескачах вадички, катерех се по слокове. Като стигнахме до ливадите, на едно място пътят беше много разкалян и тясна пътечка се отбиваше встрани. Стопанинът на имота, през който минаваше тя, беше изкопал малък трап, за да не минават оттам селяните, но те го прескачаха. Тъкмо се канех и аз да го прескоча, нещо лъскаво ми се мярна близко до пътечката в тревата. Наведох се. Оказа се гребен, женски извит гребен за коса, с който си забождаха коковете тогава. Дигнах го високо в ръка и хукнах обратно към групата, за да се похваля. Като ме видя още отдалече, учителката Гина извика:

— Моят гребен! Боже, отрепах се да го диря, а той паднал отзарана, когато съм прескочила тук. Браво, Митко, браво, момчето ми!

И като го взе, сложи го на косата си, помилва ме и почна да рови из чантичката си. После се обърна към брат ми:

— Георги, моля ти се, дай ми някоя паричка да дам на детето.

— Няма нужда — каза брат ми, който ни изпращаше. — Голяма работа!

— Моля ти се, дай ми каква да е монета. Ти не знаеш колко си обичам този гребен и какъв спомен ми е той.

Брат ми бръкна неохотно в джеба на пардесюто, което беше облякъл, извади и ми подаде онова същото новичко лъскаво петаче,

което аз без малко щях да открадна през деня. Стиснах го аз в шепа и хукнах радостен и доволен пак напред. В село стигнахме преди здрач и аз, без да се отбивам където и да е, се втурнах направо в бозаджийницата и си купих едно още по-шарено захарно петле. То беше така красиво, с такъв червен гребен и завита човка, че ми досвидя да го започна откъм главата, а го засмуках откъм опашката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.